

Līga Vīksna „*Es zinu, ka esmu šīs zemes bērns*” (O.Vācietis)

Es biju pavisam cits, pirms es šeit ierados. Man nebija ne spilgtu domu, ne dvēseles, kura ietrīsas ikkatru reizi, kad ar kaut ko jaunu tā tiek iepazīstināta.

Man patīk sajūst virzību. Gāju visos virzienos, taču virzienu noteica tas, ko nespēju vārdos izteikt. Tas sēdēja manī un smacēja nost. Neviens cits to nezina.

Es mēdzu bieži sagurt, un, kad tas brīdis pienāk, es sajūtu, kā zeme mani cenšas pieraut klāt pie sava vaiga. Tas ir nedaudz sārts un reizē arī mazliet mikls, tas bieži pārdzīvo. Un tad es tur, pieglaudies pie viņas vaiga, sēžu un ar vienu ausi klausos, kas notiek tur iekšā un jūtu, ka mana smacīgā iekšējā sajūta pavisam viegli kaut kur izzūd.

Tad es sapratu, ka tas, ko es klausījos tur sēžot, pieglaudies pie zemes vaiga, bija tas, kas manī iekšā mīt, bet neļauj sasniegt vārdu pasauli.